

Masterportefølje

Hvordan avgjør vi hvilke masterprogram vi skal ha?

- Felles retningslinjer
- Ikke for store, ikke for små
- Hva med faglige hensyn?

Faglig tilnærming

Et masterprogram må utgjøre et faglig fellesskap som kan beskrives ved en tilfredstillende læringsutbyttebeskrivelse

Et sensorkorps må på en enhetlig måte kunne vurdere oppgavene, basert på læringsutbyttebeskrivelsene

Læringsutbyttebeskrivelse

En viktig del av læringsutbyttet for master er profesjonell kompetanse, særlig skriftlig kommunikasjon – felles for alle

Programspesifikt:

- Resonnementskompetanse
- dybdekunnskap i en snever del av faget
- labkompetanse, feltkompetanse, beregningskompetanse
- sette kunnskapen inn i en bred, faglig sammenheng

Fagkompetanse

- Teorikompetanse. Grunnleggende (første) prinsipper, intuitiv og formell resonnementskompetanse.
- Eksperiment- og modelleringskompetanse. Være i stand til å anvende teori til problemløsning, vurdere modellen.
- Regning- og beregnings-kompetanse. Automatiske resonnementer og deres begrensninger.
- Forsknings- og innovasjonskompetanse. Dette er nært knyttet til kompetansen i 1 og 2 over, men innebærer blant annet også kompetanse om hva som er gode problemstillinger.
- Kompetanse om fagets kontekst og bredde (anvendelser, historie, sammenheng med andre fag).
- Generisk fagkompetanse (kommunikasjon, samarbeid, sikkerhet, miljø, etikk, ledelse etc.).

Avveininger

Det er lett å enes om læringsutbyttebeskrivelser og resonnementskompetanse for snevre programmer

En masterutdanning skal både gi snever spesialistkompetanse og bredt faglig overblikk

Vi skal ha rom for tverrfaglige programmer

Bør en masterkandidat bør ha minst to ulike typer resonnementskompetanse?

Konklusjon

Et masterprogram må ha en faglig identitet som kan beskrives ved hjelp av en læringsutbyttebeskrivelse (som kan forvaltes av et felles sensorkorps)

For å fremme tverrfaglighet er det ønskelig med få brede programmer heller enn mange spisse programmer